

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5. kwietnia 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej: (...)) wystąpiła przeciwko A. W. o zapłatę kwoty 13.600,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 30. stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż łączyła go z pozwaną umowa o współpracy, w ramach której pozwany zajmował się sprzedażą produktów finansowych, znajdujących się w ofercie banków oraz instytucji finansowych współpracujących z powodem. Wskazał, że w umowie został określony obowiązek zwrotu otrzymanej przez pozwanego prowizji wypłaconej z tytułu zawarcia umowy z klientem, w przypadku odstąpienia przez klienta od umowy. Powód podniósł, iż pozwany doprowadził do zawarcia umowy o kredyt konsumencki w dniu 15. lipca 2016 r., zaś klientka odstąpiła od umowy w dniu 27. lipca 2016 r., w związku z czym po stronie pozwanego powstał obowiązek zwrotu otrzymanej prowizji (pozew, k. 2-6v).

W dniu 25. maja 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 2726/17, k. 32). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 12. lipca 2017 r. (k. 46).

W dniu 25. lipca 2017 r. pozwany A. W. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu na jego rzecz, według spisu kosztów.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zakwestionował dochodzone roszczenie co do zasady. W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, strona pozwana podniosła, iż strona powodowa nie wykazała przesłanek odpowiedzialności pozwanego z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Pozwany wskazał, iż strony łączyła umowa agencyjna, a zatem przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie. Strona pozwana podniosła ponadto, iż brak jest podstaw do zwrotu otrzymanej przez niego prowizji, albowiem agentowi należy się wynagrodzenie za stworzenie warunków umożliwiających zawarcie umowy przez dwa zainteresowane podmioty, nie zaś za skuteczne nawiązanie stosunku prawnego przez nie. Pozwany podniósł, iż dokonał wszelkich niezbędnych czynności mających na celu zawarcie umowy o kredyt konsumencki przez konsumenta z (...) Bank (...) Spółką akcyjną w W., a dopiero następnie działania Banku, który zawarł z konsumentem umowę na innych warunkach, niż przedstawił je pozwany, doprowadziły do złożenia przez konsumenta oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Strona pozwana zakwestionowała ponadto ważność załącznika do umowy, regulującego kwestię zwrotu prowizji przez agenta (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 40-44, 54-58).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Zleceniodawca lub (...)) zawarła z A. W., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. W. w Z. (Agent), umowę agencyjną w zakresie pośrednictwa w sprzedaży produktów finansowych (...) Sp. z o.o. Na podstawie zawartej umowy Z. powierzył Agentowi prowadzenie pośrednictwa w sprzedaży produktów finansowych współpracujących z (...) instytucji finansowych (IF). Agent nie był umocowany do zawierania umów z klientami w imieniu Zleceniodawcy (§1). Do obowiązków Agentu należało m. in. stałe pośredniczenie w zawieraniu umów z odbiorcami poprzez: informowanie odbiorców o warunkach koniecznych do zawarcia umowy, udzielanie potencjalnym odbiorcom wyczerpujących informacji o produktach IF, pozyskiwanie wniosków kredytowych od potencjalnych Klientów oraz wprowadzanie wniosków potencjalnych Klientów do aplikacji BRSONLINE (§2). Za pośrednictwo handlowe Agentowi przysługiwała prowizja zgodna z załącznikiem nr 1 do umowy (§5). W §6 umowy ustalono, że Zleceniodawca wypłaci prowizję po przedstawieniu faktury przez Agentą za miesięczne okresy rozliczeniowe na podstawie raportu sprzedaży wystawionego przez (...) (umowa agencyjna, k. 10-12).

Jednym z podmiotów współpracujących ze spółką (...) był (...) Spółka akcyjna w W. (okoliczności bezsporne).

W załączniku nr 1A do umowy agencyjnej, zostały określone zasady naliczania wynagrodzenia dla Agentów - Partnerów (...), w zakresie Produktów F. poszczególnych podmiotów współpracujących z (...). W rozdziale VI określono zasady naliczania wynagrodzenia w zakresie Produktów F. (...). Wynagrodzenie za sprzedaż produktów R. (...) rozliczane miało być w okresach miesięcznych (miesiąc kalendarzowy) i miało przysługiwać od Produktów Banku uruchomionych w danym okresie rozliczeniowym. Wynagrodzenie prowizyjne nie przysługiwało Partnerowi w przypadku, gdy klient skorzysta z ustawowego prawa do odstąpienia od umowy kredytu. Jeśli Klient skutecznie odstąpi od umowy kredytu po zapłaceniu Partnerowi wynagrodzenia z tego tytułu, (...) był zobowiązany do wystawienia faktury korygującej w terminie do 7 dni od otrzymania informacji o odstąpieniu od umowy kredytu przez Klienta i odpowiednio do dokonania, w wyżej wskazanym terminie 7 dni, zwrotu na konto wskazane w otrzymanym od (...) wezwaniu nadpłaconych przez (...) kwot, o ile strony nie dokonają potrąceń z tytułu wzajemnych rozliczeń. Zapłata wynagrodzenia miała nastąpić w terminie 14 dni od dnia doręczenia prawidłowo wystawionej faktury. Strony określiły tabelę prowizji jaka należała się Agentowi w stosunku do wysokości prowizji pobranej od klienta. Ustalono m. in., że w przypadku pobrania od klienta prowizji w wysokości 20% Agentowi będzie należało się 13,60 % prowizji (załącznik nr 1A, k. 21-23v.).

Otrzymanie powyższego załącznika nie było kwestionowane przez A. W.. Wynagrodzenie dla Agenta, było ustalane w oparciu o zasady określone w tym załączniku. Tylko jeden załącznik określał zasady wynagradzania Agentów. Treść załącznika mogła ulec zmianie w trakcie obowiązywania umowy, ale dotyczyło to wyłącznie wysokości prowizji. Pozostałe zapisy, w szczególności dotyczące sposobu rozliczania prowizji, w tym obowiązku zwrotu prowizji w przypadku odstąpienia od umowy przez klienta, pozostawały bez zmian (zeznania świadka A. B., k. 80v.-81v.).

Prawo do prowizji Agent nabywał z momentem doprowadzenia do zawarcia umowy kredytu i uruchomienia kredytu. W przypadku nieuruchomienia kredytu, spółka (...) nie otrzymywała wynagrodzenia do podmiotów współpracujących (zeznania świadka A. B., k. 80v.-81v.).

Praktyką w zakresie współpracy (...) z Agentami było konfrontowanie przez Agentów wartości prowizji z treścią załącznika (zeznania świadka A. B., k. 80v.-81v.).

A. W. w ramach świadczonych usług pośrednictwa doprowadził do zawarcia umowy o kredyt konsumencki pomiędzy M. G. a Bankiem (...) (okoliczności bezsporne).

W dniu 15. lipca 2016 r. Zleceniodawca potwierdził zawarcie umowy kredytu przez pozyskanego przez Agenta klienta w lipcu i oczekiwał na potwierdzenie uruchomienia kredytu. Prowizja w wysokości 13,60 % miała zostać rozliczona, według zasad wynagradzania ujętych w załączniku na lipiec. Agent potwierdził sposób oraz wysokość naliczonego wynagrodzenia prowizyjnego (okoliczności bezsporne; korespondencja e-mail, k. 18).

Agent otrzymał wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 13.600,00 zł z tytułu doprowadzenia do zawarcia umowy o kredyt konsumencki pomiędzy M. G. a Bankiem (...) (okoliczności bezsporne).

Umowa o kredyt gotówkowy nr (...) została zawarta przez (...) Bank (...) Spółkę akcyjną w W. z M. C. w dniu 15. lipca 2016 r. (okoliczności bezsporne; wiadomość e-mail, k. 17).

W dniu 27. lipca 2016 r. M. C. odstąpiła od umowy kredytu. Bank (...) uznał odstąpienie za skuteczne (okoliczności bezsporne; wiadomość e-mail, k. 17).

Pismem z dnia 3. stycznia 2017 r. spółka (...) wezwała A. W. do zwrotu wypłaconej prowizji w wysokości 13.600,00 zł (wezwanie wraz z dowodem nadania, k. 13-15).

A. W. złożył reklamację do Raiffeisen P.. Odpowiedź na reklamację została przekazana (...). Opiekun Agenta – A. B., poinformował telefonicznie A. W., iż reklamacja nie została uwzględniona, gdyż Klient ma prawo do odstąpienia od umowy, nie podając powodów. Przyczyna odstąpienia od umowy kredytu przez Klienta nie miała znaczenia dla sposobu rozliczenia wynagrodzenia prowizyjnego, zgodnie z treścią załącznika (zeznania świadka A. B., k. 80v.-81v.).

W odpowiedzi pismo z dnia 3. stycznia 2017 r., A. W., odmówił zwrotu otrzymanego świadczenia, wskazując, iż odstąpienie od umowy przez M. C. było spowodowane nieuczciwymi działaniami pracowników oddziału Banku (...), do którego została przekazana klientka, którzy wprowadzili Klientkę w błąd przy podpisywaniu umowy kredytu. A. W. powołał się w piśmie na złożoną do Zarządu spółki (...) reklamacji, która jednakże pozostała bez odpowiedzi (pismo z dnia 27. stycznia 2017 r., k. 16).

Stan faktyczny opisany powyżej był w przeważającej części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez powoda, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Okoliczności związane z wysokością prowizji, zasadami rozliczania i zwrotu prowizji, odstąpieniem od umowy przez klientkę, a także wypłatą prowizji oraz brakiem jej zwrotu, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka A. B.. Zeznaniami tym Sąd dał wiarę w całości, gdyż były one spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy agencyjnej zawartej z pozwanym. Zgodnie z art. 758 § 1 k.c., przez umowę agencyjną przyjmujący zlecenie (agent) zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu. Umowa agencji jest obustronnie profesjonalna, gdyż zarówno dający zlecenie, jak i agent winien być przedsiębiorcą.

Powyższa umowa polega na pośredniczeniu w zawieraniu umów z klientami na rzecz dającego zlecenie. Pozwany jednakże jako współpracownik, nie pośredniczył w zawieraniu umów na rzecz powoda, tylko na rzecz jego spółek partnerskich, tj. banków i funduszy inwestycyjnych. Skoro umowa zawarta przez strony nie była umową agencji, przepisy art. 758-7649 k.c. nie mogły do niej znaleźć zastosowania wprost. Nie budzi jednak wątpliwości, że przedmiot umowy łączącej strony był zbliżony do umowy agencyjnej. Pozwany zobowiązał się bowiem do pozyskiwania klientów zainteresowanych produktami finansowymi podmiotów współpracujących z powodem, zaś powód zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia, zależnego od zawarcia umów finansowych przez klientów. Pozwany nie był zatem zobowiązany do dokonywania czynności prawnych na rzecz powoda (co pozwoliłoby uznać umowę za umowę zlecenia z art. 734 k.c.), tylko do czynności faktycznych, polegających na informowaniu klientów o ofercie spółek partnerskich powoda i nakłanianiu ich do zawarcia umów, obejmujących produkty finansowe tychże partnerów. Charakter tych czynności jest zasadniczo zbieżny z agencją w jej typie pośredniczym. Agencja pośrednicza polega na tym, że agent zobowiązuje się za wynagrodzeniem i w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do stałego pośredniczenia przy zawieraniu umów z klientami na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy. Czynności agenta-pośrednika składające się na pośredniczenie obejmują przede wszystkim czynności faktyczne, które poprzedzają zawarcie umowy i mają do zawarcia umowy doprowadzić. Zadaniem agenta jest podejmowanie na rzecz dającego zlecenie działań, które polegają na wyszukiwaniu klientów, kojarzeniu interesów stron, udzielaniu informacji o zasadach, na jakich dający zlecenie zawiera umowy z klientami, ewentualnie przedstawianiu próbek oferowanych przez niego towarów. Jego zadaniem jest również zachęcanie potencjalnych klientów do zawarcia umowy z dającym zlecenie, a także gromadzenie o nich informacji, ewentualnie sprawdzanie stanu ich wypłacalności. Agent-pośrednik uczestniczy również w czynnościach, które mają doprowadzić do zawarcia umowy, a więc w negocjacjach prowadzonych przez strony, może przekazywać oferty dającego zlecenie czy też zbierać oferty potencjalnych klientów (por. L. Ogiegło (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2004, s. 394; T. Wiśniewski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2006, s. 421).

Konkludując, umowa zawarta przez strony była umową o świadczenie usług pośrednictwa - zbliżoną do umowy agencyjnej. Zgodnie z art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. A contrario wykluczone jest zatem stosowanie przepisów o zleceniu do umów nazwanych (regulowanych przepisami). Nie znajdują one również zastosowania do umów nienazwanych, ale bardzo zbliżonych do umów nazwanych. W takich przypadkach należy bowiem raczej rozważyć stosowanie w drodze analogii przepisów regulujących dany rodzaj umowy nazwanej, do której umowa nieuregulowana jest najbardziej zbliżona (por. W. Czachórski, *Zobowiązania*, 1999, s. 434; Z. Radwański, J. Panowicz-Lipska, *Zobowiązania*, 2008, s. 156). W przypadku umów mieszanych, przepis art. 750 k.c. znajduje zastosowanie w zakresie, w jakim umowa dotyczy świadczenia usług, nieuregulowanych innymi przepisami, albo do których nie znajdują zastosowania w drodze analogii przepisy odnoszące się do którejkolwiek umowy nazwanej, mającej za przedmiot świadczenie usług (por. K. Kopaczyńska-Pieczniak, *Komentarz do art. 750 k.c.*, teza 5, LEX). W doktrynie wskazuje się, że przykładem umowy, do której art. 750 k.c. może mieć zastosowanie, jest m.in. umowa o pośrednictwo, chyba że jej konstrukcja uzasadnia zastosowanie w drodze analogii przepisów o agencji (por. K. Kopaczyńska-Pieczniak, *op. cit.*, teza 6). Jeżeli bowiem umowa łącząca strony jest odmianą umowy o pośrednictwo, to do niej znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego o umowie agencyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15. listopada 2004 r., IV CK 199/04). Przepisy o zleceniu mogą być zatem stosowane na zasadzie art. 750 k.c. do nienazwanych umów o świadczenie usług tylko w wypadku braku podstaw do analogicznego stosowania do nich przepisów normujących umowy nazwane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28. października 1999 r., II CKN 530/98, OSP 2000, z. 7-8, poz. 118). Reasumując dotychczasowe rozważania stwierdzić należy, że umowa zawarta przez strony jest umową nienazwaną o świadczenie usług pośrednictwa, do której należy w pierwszym rzędzie odpowiednio stosować przepisy o umowie agencyjnej a dopiero w przypadku braku takich stosownych przepisów bądź niemożności ich analogicznego stosowania zastosowanie znajdują przepisy o umowie zlecenia.

Zgodnie z art. 7581 § 1 i 2 k.c. jeżeli sposób wynagrodzenia nie został w umowie określony, agentowi należy się prowizja. Prowizją jest wynagrodzenie, którego wysokość zależy od liczby lub wartości zawartych umów. Zgodnie z art. 7613 § 1 k.c. w braku odmiennego postanowienia umowy agencyjnej agent nabywa prawo do prowizji z chwilą, w której dający zlecenie powinien był, zgodnie z umową z klientem, spełnić świadczenie albo faktycznie je spełnił, albo też swoje świadczenie spełnił klient. Jednakże strony nie mogą umówić się, że agent nabywa prawo do prowizji później niż w chwili, w której klient spełnił świadczenie albo powinien był je spełnić, gdyby dający zlecenie spełnił świadczenie. Zgodnie z § 2 Jeżeli umowa zawarta pomiędzy dającym zlecenie i klientem ma być wykonywana częściami, agent nabywa prawo do prowizji w miarę wykonywania tej umowy.

Przepisy te wskazują wprost, iż umowa agencyjna ma charakter umowy rezultatu. Powyższe spostrzeżenia, w realiach niniejszej sprawy, oznaczają iż prowizja Agentowi należy się tylko w wypadku wykonania umowy, w tym przypadku uruchomienia kredytu. Nie sposób tu abstrahować od specyfiki umowy zawartej przez strony. Niewątpliwie celem umowy - a ta okoliczność ma w świetle art. 65 § 2 k.c. decydujące znaczenie - było pozyskiwanie nowych klientów dla podmiotów współpracujących z dającym zlecenie. Cel ten w sposób przejrzysty i nie wzbudzający jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych został przez strony określony w umowie. W świetle tych okoliczności za nieprawidłowy należy uznać pogląd strony pozwanej uzależniający prowizję tylko od faktycznego zawarcia umowy przez Bank z klientem pozyskanym przez Agenta, oderwany od tego, czy umowy te zarówno dla Banku, jak i dla dającego zlecenie mają jakąkolwiek wartość.

Zgodnie z art. 7614 k.c. agent nie może żądać prowizji, gdy oczywiste jest, że umowa z klientem nie zostanie wykonana na skutek okoliczności, za które dający zlecenie nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli zaś prowizja została już agentowi wypłacona, podlega ona zwrotowi. Postanowienie umowy agencyjnej mniej korzystne dla agenta jest nieważne. Powyższy przepis ma charakter semiimperatywny. Strony mogą bowiem w umowie zawrzeć postanowienia odmiennie, ale jedynie bardziej korzystne dla agenta. W szczególności mogą postanowić, że tylko w określonych sytuacjach agent będzie zobowiązany do zwrotu prowizji. Tak też strony umowy uczyniły. W załączniku do umowy - rozdziale VI - zastrzeżono, że wynagrodzenie prowizyjne nie przysługuje pozwanemu w przypadku, gdy klient skorzysta z ustawowego prawa do odstąpienia od umowy kredytu. Jeśli Klient skutecznie odstąpi od umowy kredytu po zapłaceniu

Partnerowi wynagrodzenia z tego tytułu, (...) był zobowiązany do wystawienia faktury korygującej w terminie do 7 dni od otrzymania informacji o odstąpieniu od umowy kredytu przez Klienta i odpowiednio do dokonania, w wyżej wskazanym terminie 7 dni, zwrotu na konto wskazane w otrzymanym od (...) wezwaniu nadpłaconych przez (...) kwot, o ile strony nie dokonają potrąceń z tytułu wzajemnych rozliczeń.

W tym miejscu wymaga zaznaczenia, iż nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia strony pozwanej, iż nie była ona związana treścią załącznika 1A do umowy, który regulował zasady wynagradzania Agentów. W pierwszej kolejności wymaga zaznaczenia, że strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zapoznania się w treścią załącznika. Powyższa okoliczność znajduje ponadto potwierdzenie w treści e-mail z dnia 15. lipca 2016 r., w treści której przedstawiciel powoda odniósł się do zasad wyliczenia prowizji należnej pozwanemu, wskazanych w załączniku. Przedstawiciel powoda wskazał, iż zgodnie z treścią załącznika prowizja ta będzie wynosić 13,60 %. Pozwany potwierdził wysokość tak wyliczonej prowizji. Ponadto okoliczność zapoznania się przez pozwanego z treścią załącznika, regulującego zasady wynagradzania agentów, wynika z zeznań świadka A. B., który wskazał, iż stosowaną w relacjach z agentami praktyką było konfrontowanie wysokości naliczonej im prowizji z tabelą prowizji wskazaną w załączniku. Świadek zeznał ponadto, iż pozwany nigdy nie kwestionował sposobu naliczania prowizji, według zasad określonych w załączniku. Strona pozwana podniosła jednakże zarzut nieważności załącznika 1A, z uwagi na fakt, iż treść tego załącznika wykracza znacząco poza upoważnienie z §5 umowy, a tym samym należy uznać ją za uzupełnienie pierwotnie zawartej przez strony umowy, co oznacza, iż powinna zostać podpisane przez obie strony umowy. Wbrew jednak twierdzeniom strony pozwanej, załącznik nr 1A jest integralną częścią zawartej przez strony umowy. Jego treść została przez strony uzgodniona a on sam wskazany został w umowie, jako określający wysokość przysługującej agentowi prowizji. Stanowi zatem część umowy i jako taki nie musiał być odrębnie podpisany przez strony. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, iż nie ma znaczenia okoliczność innego nazewnictwa tego załącznika (w umowie załącznik nr 1, zaś załączony został załącznik nr 1A. Jak wynika bowiem z zeznań świadka A. B., był tylko jeden załącznik regulujący zasady wynagradzania agentów. Nie ma w tym przypadku również znaczenia okoliczność, iż strony ustaliły, że powód będzie mógł dokonać zmiany załącznika prowizyjnego nr 1, bez podpisu stron, jednocześnie zastrzegając, że wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Podkreślenia jednakże wymaga, iż w tym samym postanowieniu umownym zaznaczono, iż powyższy wymóg nie dotyczy załączników do umowy. W ocenie Sądu, strona powodowa była zatem uprawniona do zmiany treści załącznika. Ponadto podkreślenia wymaga, że w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami w razie, gdy nie została zachowana przewidziana forma pisemna, dojście do skutku czynności prawnej można dowodzić bez żadnych ograniczeń. Z art. 74 § 3 k.c. wynika bowiem jednoznacznie, że ograniczeń dowodowych, jakie wiążą się z niezachowaniem zwykłej formy pisemnej (nie zastrzeżonej pod rygorem nieważności), nie stosuje się w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje zaś, że zachowanie stron wskazuje, iż zawarły one umowę wraz z załącznikami o treści załączonej przez stronę powodową do pozwu. Strona pozwana podejmowała czynności mające na celu zawarcie umowy kredyt konsumenckiego z jednym z podmiotów współpracujących z powodem, który został wymieniony w załączniku nr 1A. Strona powodowa zobowiązała się do wypłaty prowizji w wysokości określonej w załączniku nr 1A, pozwany zaś wysokość tej prowizji potwierdził. Takie zachowania stron wskazują, że ich zamiarem było zawarcie umowy łącznie z załącznikiem nr 1A. Tym samym, w ocenie Sądu, za niewątpliwie należy uznać, iż strony były związane postanowieniami załącznika nr 1A do umowy.

Roszczenie powoda w zakresie żądania zwrotu wypłaconej pozwanemu prowizji znajduje podstawę w rozdziale VI pkt 3 załącznika do umowy. Zgodnie z treścią tego zapisu wynagrodzenie prowizyjne nie przysługiwało Partnerowi w przypadku, gdy klient skorzysta z ustawowego prawa do odstąpienia od umowy kredytu. Jeśli Klient skutecznie odstąpi od umowy kredytu po zapłaceniu Partnerowi wynagrodzenia z tego tytułu, (...) był zobowiązany do wystawienia faktury korygującej w terminie do 7 dni od otrzymania informacji o odstąpieniu od umowy kredytu przez Klienta i odpowiednio do dokonania, w wyżej wskazanym terminie 7 dni, zwrotu na konto wskazane w otrzymanym od (...) wezwaniu nadpłaconych przez (...) kwot.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., to na powodzie spoczywał ciężar wykazania podstawy żądania zwrotu prowizji, tj. wypłaty pozwanemu prowizji w wysokości dochodzonej pozwem oraz skorzystania przez pozyskanego przez pozwanego klienta

z ustawowego prawa do odstąpienia od umowy kredytu. Pozwany nie kwestionował powyższych okoliczności, a zatem okoliczność ta nie wymagała dalszego dowodzenia. Tym samym przesłanki zaistnienia postaw żądania zwrotu wypłaconej prowizji, zostały wykazane przez stronę powodową. Strona pozwana nie kwestionowała także wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia.

Ubocznie wskazać należy ponadto, iż niesłuszny jest również zarzut strony pozwanej, iż nie miał on wpływu na działania klienta, czy też pracowników podmiotu współpracującego z powodem, związane z odstąpieniem od umowy kredytu konsumenckiego, gdyż, jak słusznie zauważył powód, strona pozwana podpisując umowę przejęła na siebie ryzyko związane z taką możliwością.

Na uwzględnienie zasługują natomiast zarzuty strony pozwanej, iż w niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Dyspozycja art. 405 k.c. wyznacza trzy podstawowe przesłanki powstania roszczenia o zwrot wzbogacenia, a mianowicie wymaga się, aby: 1) doszło do wzbogacenia majątku jednej osoby, uzyskanego kosztem majątku innej osoby, 2) wzbogacenie i zubożenie pozostawały ze sobą w związku w tym rozumieniu, iż wzbogacenie jest wynikiem zubożenia, a zatem by miały wspólne źródło, oraz 3) aby wzbogacenie nastąpiło bez podstawy prawnej.

W niniejszej zaś sprawie powód wywodzi swoje roszczenia na podstawie kontraktowego reżimu odpowiedzialności. Dochodzi bowiem świadczenia, które w ocenie powoda, przysługuje mu na podstawie zawartej przez strony umowy. Wyklucza to zatem rozpatrywanie sprawy na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Odpowiedzialność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia ma charakter subsydiarny i wchodzi w grę wówczas, gdy nie ma innej podstawy odpowiedzialności, w szczególności odpowiedzialności *ex contractu*. Ponadto pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 12. grudnia 2017 r. stwierdził, że podstawą roszczenia dochodzonego pozwem są zapisy umowy. W związku z czym Sąd nie brał pod uwagę podstawy prawnej wynikającej z przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu przy rozstrzygnięciu sprawy. Wprawdzie kwalifikacja prawna dochodzonego roszczenia należy do sądu, jednak taka zmiana podstawy prawnej, która wymaga także zupełnie innego rozumienia okoliczności faktycznych stanowiących podstawę powództwa narusza art. 321 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22. marca 2012 r., IV CSK 345/11). Wobec zatem okoliczności, iż przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu przewidują całkowicie odmienne przesłanki o zwrot świadczenia niż odpowiedzialność kontraktowa, czy też deliktowa, a także wobec konsekwentnych twierdzeń powoda, iż podstawa prawna wynika z umowy, brak było podstaw do oceny powództwa także pod względem tej instytucji prawa.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 7614 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 13.600,00 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3.600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 680,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pozwanemu.